

РЕШЕНИЕ

№ 5643

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА**
МИТЕВА

при участието на секретаря **М. Т. СТОЯНОВА**
като разглежда докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20231110105579 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени по реда на чл.415, ал.1, т. 1 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искиве от М. Г. С. срещу “Зитекс 01” ЕООД с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ за вземане за сумата в размер на 5862,99 лева - главница за неплатено нетно трудово възнаграждение за периода от м.10.2021 г. до м.12.2021 г. вкл., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 02.11.2022 г., до окончателното плащане, и с правно основание чл. 86 ЗЗД за вземане за сумата в размер на 559,47 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.11.2021 г. до 03.11.2022 г. съгласно Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 11.11.2022 г. по ч.гр.д. № 59574/2022 г. на СРС, 113 състав.

Ищцата твърди, че се намирала в трудово правоотношение с ответното дружество, по силата на сключен Трудов договор № 004, като изпълнявала длъжността “мениджър”, считано от 08.02.2021 г. Посочва, че живеела на съпружески начала с тогавашния управител и собственик на ответното дружество -, като след приемането му в болница на 22.09.2021 г. поради влошеното му здравословно състояние, поела и грижата и управлението на “Зитекс 01” ЕООД. Твърди, че тогава лично и доброволно й предал телефон и данни за достъп до онлайн банкирането на дружеството, както и ключовете на складовите помещения, магазин, бус и автомобил. На 23.09.2021 г. Зекири Зекир изпаднал в кома, събудил се след 40 дни, при което бил изгубил способността си да разбира свойството и значението на постъпките си поради увреждания на мозъка. След изписването му ищцата ангажирала гледачка, която да се грижи за него докато тя

продължавала да изпълнява всички необходими действия по управлението на дружеството. Заявява, че през м.12.2021 г. дъщерята на управителя -а, посетила жилището, в което ищцата живеела заедно със Зекри Зекир, и я принудила да го напусне, като ѝ забранила и да посещава обектите на ответното дружество “Зитекс 01” ЕООД, въпреки, че към този момент ищцата все още се намирала в трудово правоотношение със същото. Посочва, че оттогава не била допускана да изпълнява трудовите си задължения при ответника. След като подала сигнал до ИС на ИА “Главна инспекция по труда” с вх. № 22015356/22.02.2022 г., била извършена проверка на ответника, в резултат на която се установило, че трудовото правоотношение към онзи момент не било прекратено и ищцата се водела на “самоотлъчка”. Неясно било обстоятелството кой управлява дружеството след като вписаният все още управител Зекир бил в неспособност да разбира свойството и значението на постъпките си, което било констатирано и от множество независими един от друг медицински специалисти. В исковата молба се твърди, че дъщерята на Зекир -а, опитала да се впише като управител на мястото на баща си, за което получила отказ от Търговския регистър. Излагат се твърдения, че по престъпен начин се е снабдила с пълномощни, изготвени привидно от баща ѝ, по силата на които се е разпоредила с имуществото на дружеството в полза на трети лица, както и с личното имущество на баща си, свалила търговския бранд на фирмата “Зитекс 01” ЕООД от обектите, а наетият персонал бил освободен или принуден да напусне. След като на 21.11.2022 г. Зекри Зекир починал, дъщеря му официално била вписана като едноличен собственик и управител на дружеството, като едва на 14.12.2022г. със съдействието на Главна инспекция по труда, трудовото правоотношение с ищцата било прекратено. М. С. излага, че не е получила месечното си възнаграждение за октомври, ноември и декември на 2021 г. С оглед на това отправя искането си към съда да признае за установено по отношение на ответното дружество, че същото ѝ дължи сумите по издадената по реда на чл. 410 ГПК заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 59574/2022 г. на СРС, 113 състав. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество е подало отговор на исковата молба, с който оспорва предявените икове като неоснователни. Оспорва, че е налице сключен трудов договор с ищцата, по силата на който същата да е изпълнявала длъжността “мениджър”, като заявява, че положеният върху този договор подпис не бил на тогавашния управител Оспорва твърдението на ищцата, че същата е полагала труд при ответното дружество, като уточнява, че Зекир се грижел лично за организацията на работата и дейността на ответното дружество, без помощта на трети лица, още по-малко на ищцата. Поддържа, че ищцата не е имала представителна власт да подписва и заверява документи пред Инспекцията по труда, както и да предоставя документи на счетоводителя на дружеството, които уточнява, че не били изготвени от Зекир, а от трети, неизвестни лица, с цел заплащане на недължими ѝ се възнаграждения. Оспорва твърдението на ищцата, че Зекри ѝ е предоставил лично телефон и данни за достъп до онлайн банкиране на ответното дружество, като заявява, че в този период управителят бил в кома. Твърди, чеа, в качеството си на единствен законен наследник на Зекри, е имала желание да запази

дейността на ответното дружество, с оглед на което е влягала по неговата сметка и лични средства за поемане на разходите, в период, в който работата била силно затруднена. Оспорва, че пълномощните били изготвени от баща ѝ в нейна полза по престъпен начин, като заявява, че същите са заверени след като нотариус лично се е уверил, че Зекир разбира свойството и значението на своите действия. Твърди, че през м.10.2021 г. ищцата наредила сама с банков превод заплати за няколко месеца, без за това да има надлежни документи, подписани от тогавашния управител Зекир. Оспорва трудовия договор като недействителен. Релевира възражение за прихващане с вземания към ищцата за сумите, които същата сама си наредила по банков път на 08.10.2021г. с посочено основание трудови възнаграждения възнаграждения в размер на 9131,88 лева. Иска от съда да отхвърли исковете. Претендира разноски

По допустимостта:

Видно от приложеното гр.дело №59574/2022г. по описа на СРС, 113 състав, по същото съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът „Зитекс 01“ ЕООД да заплати на кредитора М. Г. С. съдебно предявените вземания.

Длъжникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение и установителният иск в хипотезата на чл. 415 ал. 1, т. 1 ГПК е предявен в законовия срок за това.

С оглед идентитета в размера на претендираните суми в исковото и заповедното производство и в основанието, от което същите произтичат, съгласно посоченото в заповедта за изпълнение и исковата молба, съдът намира, че предявените искове са процесуално допустими.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, намира за установено **от фактическа страна** следното:

Представен е трудов договор №004/08.02.2021г., по силата на който М. Г. С. е приела да изпълнява длъжността „Ръководител/Началник/Мениджър отдел“ по трудово правоотношение със „Зитекс-01“ ЕООД с месторабота в гр. София при 8-часов работен ден, за неопределен период от време при основно трудово възнаграждение в размер на 1299 лв.

Ответникът е оспорил подписа на под трудовия договор, като в тази връзка по негово искане е изслушано заключение на съдебно-почеркова експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано и от което се установява, че подписът на мястото за работодател не е положен от сочения за негов автор. Изследваният от вещото лице оригинал на трудовия договор е подшит в прокурорска преписка 16324/2022г. на СРП, като съгласно посоченото от експерта копие от същия се намира на л. 11 от делото.

Видно от Епикриза, издадена от Клиника по гастроентерология и хепатология при Военномедицинска академия -МБАЛ София, е постъпил в болничното заведение на 21.09.2021г. и е изписан на 24.11.2021г. в добро общо състояние с окончателна диагноза „цирозис хепатитис декомпенсат Чайлд Б Хипертония порталис Асцитес Анемия секундария Чернодробна енцефалопатия. Алкохолна болест“. В епикризата е посочено, че

пациентът употребява по 1500-2000 мл. концентрат дневно, от сутрешните часове. Приет по повод силно кръвотечение, в ясно съзнание, всестранно ориентиран, контактен. На 23.09.2021г. е повикан реанимационен екип по спешност, тъй като пациентът бил без дихателна и сърдечна дейност. Дежурният лекар извършил индиректен сърдечен масаж, интубация и обдишване, след което сърдечната дейност е възстановена.

От писмо от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ /на л. 14 от делото/ се установява, че същото е издадено по повод сигнал от 22.02.2022г. от М. Г. С.. Съгласно изложението в същото след проверка на стопанисвания от „Зитекс 01“ ЕООД магазин в Стоков базар „Илиянци“ и представени документи проверяващите инспектори са установили, че за периода от м. 10 до м. 12.2021г. вкл. на ищцата са начислени трудови възнаграждения в размер на съдебно предявените вземания, за които не се установява плащане.

С Решение №6215 от 26.10.2022г. по гр.д. № 6893/2022г. по описа на Административен съд София-град, потвърдено с Решение №7976/19.07.2023г. на Върховен административен съд на Република България – Шесто отделение, е отхвърлена жалбата на „Зитекс 01“ ЕООД срещу предписанията на Инспекция по труда по извършена проверка № ПР2206611 от 16.03.2022г., съгласно които работодателят е задължен да заплати начислените по ведомост трудови възнаграждения на М. С. за м. октомври, ноември и декември 2021г. В мотивите на съдебното решение е посочено, че от представените в хода на проверката книжа е установено, че ищцата е назначена на длъжност „началник отдел“ по безсрочен трудов договор от 08.02.2021г. с основно трудово възнаграждение в размер на 1299лв., със заповед № 058/01.12.2021г. трудовото ѝ възнаграждение било едностранно променено на 3 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че видно от представените отчетни форми М. С. се явявала на работа 21 работни дни през м. октомври, 22 работни дни през м. ноември и 8 работни дни за м. декември 2021г., за което са ѝ начислени трудови възнаграждения в размера на съдебно предявените вземания, за които не се установявало от ведомостите или по друг начин да са платени.

Представен е приемо-предавателен протокол от 23.07.2022г., съгласно който К. А. предала на документи, в т.ч. досие за М. С., което съдържа копие от молба за назначаване, декларация №4, служебна бележка, справка по чл. 62, ал. 5 КТ, копие от длъжностна характеристика, трудов договор №004 копие и граждански договор от 03.05.2021г. копие.

От представеното /на л. 86 от делото/ удостоверение е видно, че по сигнал на от 04.04.2022г. с постановление на СРП по прокурорска преписка № 16324/2022г. е образувано досъдебно производство за престъпление по чл. 212, ал. 1 НК.

С протокол за доброволно предване от 28.10.2022г. предала на разледващ полицаи документи, в т.ч. оригинал на трудов договор с М. Г. С., оригинал на длъжностна характеристика, оригинал на служебна бележка, справка за приети уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, молба от 08.02.2021г. от М. С., декларация от 08.02.2021г. от същата, копия от разчетно платежни ведомости на „Зитекс 01“ ЕООД за периода от м. 02 до м. 09.2021г. вкл.,

които по данни наа били предадени от К. А. на; копия от разчетно платежни ведомости на „Зитекс 01“ ЕООД за периода от м. 02 до м. 09.2021г. вкл., които по данни наа й били изпратени по имейл от К. А., разчетно-платежна ведомост за м. юни 2021г. и за м. юли 2021г.

С протокол от 30.11.2022г.а е предала за целите на образуваното досъдебно производство оригинали на разчетно платежни ведомости на „Зитекс 01“ ЕООД за периода от м. 02.2021г. до м. 09. 2021г. вкл.

С определение №31073 от 05.09.2023г. на основание чл. 190 ГПК ответникът е задължен да представи по делото ведомости за заплати, графици и отчетни форми за явяване/неявяване на работа за 2021г. В определения срок за това и до приключване на съдебното дирене по делото документите не са представени с обяснението на порцесуалните представители на ответното дружество, че първите се съхранявали в СРП, а вторите изобщо не били съставяни.

Видно от заповед от 14.12.2022г. със същата на основание чл. 327, ал. 1 КТ е прекратено трудовото правоотношение между страните. В заповедта е посочено, че съгласно записванията и документацията на дружеството не е налице основанийето по чл. 327, ал. 1 т. 2 КТ, но предвид постъпилото заявление от служителя и без значение неговата допустимост и основателност работодателят следвало да издаде заповед. Последната обективира разпореждане трудовата книжка на лицето да се оформи и връчи надлежно.

На л. 204 – 216 от делото по данни от ответника е представена справка от системата на НАП за фирмите, издали фактури на „Зитекс-01“ ЕООД за периода от м.02.2020г. до м. 04.2022г.

Събрани са гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетели.

От изложеното от свидетелката по делото се установява, че през 2019г. приятелката й М. С. и г-н Зекри създали заедно търговско дружество с фирма „Зитекс 01“ ООД. Дватама заедно пътували до Турция, за да организират доставката на стоки. М. С. разполагала с бюро в магазина на дружеството, находящ се в района на стоков базар „Илиянци“, в който се предлагали спално бельо, хавлии, халати и завивки. Свидетелката посещавала М. С. в този магазин, понякога и без предварителна уговорка. При тези посещения М. С. давала напътствия на персонала по организационни въпроси, случвало се да обслужва клиенти. Свидетелката разяснява, че посредничела между хотелиерския бизнес от района на гр. Варна и приятелката й М., като последната изготвяла оферти за текстилните изделия, предлагани от „Зитекс 01“ ЕООД. Сочи, че именно М. създавала фирмено лого, интернет сайт и активен профил на магазина във „Фейсбук“.

В показанията си свидетелката К. Д. А. споделя, че изпълнявала функциите на счетоводител на „Зитекс-01“ ООД за период от около година. Започнала работа през лятото на 2021г., а през юли или август 2022г. предала всички документи на дружеството, с които разполагала, на дъщерята на г-н Зекри и новоназначен счетоводител. Свидетелката споделя, че на срещата при наемането й за счетоводител на „Зитекс-01“ ЕООД г-н Зекри представил

ищцата, обяснил, че двамата живеят на семейни начала и че именно М. С. отговаряла по документалните въпроси на дружеството. И двамата присъствали на срещата, като Зекри инструктирал свидетелката, че М. ще води комуникацията нея. Уточнява, че работела от гр. Кюстендил, като общувала с М. по телефон и имейл, а необходимите документи получавала на място от магазина понякога лично от ищцата. Разяснява, че след разговора с г-н Зекри подготвила необходимите документи за назначаване на ищцата по трудов договор на длъжността „Мениджър“. Освен г-жа С. дружеството имало още няколко служители на щат – двама продавач-консултантни и един или двама шивачи. Според уговореното трудовото възнаграждение на М. се изплащало по банков път, а на останалите служители- на ръка. Ведомостите свидетелката изпращала по имейл. В периода, в който г-н Зекри бил в тежко здравословно състояние, М. разплащала дължимите се осигуровки, текущи разходи, наеми. Свидетелката споделя, че често телефонните разговори се водели на високоговорител, като освен ищцата в тях участвал и г-н Зекри, който споделял, че желае да е в течение на фирмените дела. Изпращала документите за подпис по имейл, но ведомостите така й не се върнали при нея в оригинал. Заявява, че лично изготвила необходимите документи за увеличаване трудовото възнаграждение на ищцата, които получила подписани по имейла.

Свидетелката – служител по трудово правоотношение в ответното дружество на длъжността продавач-консултант от 2021г. споделя в разпита си, че познава М. С. само като интимна приятелка на шефа й. Зекри Зекир забранил на М. С. всичко, защото до последно искал да я изгони. Бил категоричен, че не иска да я назначава на работа. М. С. придружавала Зекир при зареждането на магазина сутрин и при взимането на оборота вечер, но нямала работно място и роля в магазина. Въпреки изричната забрана на управителя на М. да се дават пари от касата на магазина след влошаване здравословното състояние на г-н Зекир и за негово добро свидетелката давала пари от касата на ищцата, за да се разплаща с лекуващите го лекари. Свидетелката заявява, че от 10 години като служител винаги е получавала възнаграждението си на ръка. Споделя, че е виждала Св. К. Д. А. само веднъж в магазина, като същата взела документи. Уточнява, че е единственият продавач-консултант в магазина с работно време от понеделник до събота от 08 до 16 часа, а в неделя я замествала кройчката Милена.

След внимателната им преценка и анализ съдът кредитира като последователни, логични и безпротиворечиви свидетелските показания на и К. Д. А.. Единствено по отношение на началната дата, от която е започнала работа като счетоводител, свидетелката Кристина А. допуска неточност, която е обяснима с изминалия продължителен период от време и особеностите на човешката памет. От последователното изложение в разказа на свидетелката и анализът му в съвкупност със събраните писмени доказателства може да се направи извод, че същата е изпълнявала функциите на счетоводител на „Зитекс-01“ ЕООД към момента на твърдяната дата на назначаване на ищцата по трудово правоотношение.

При отчитане данните за евентуалната заинтересованост на свидетелката с оглед на обстоятелството, че същата е служител по трудово правоотношение при ответното

дружество от една страна, и от друга – противоречието на изложеното в разпита и с останалите събрани гласни доказателства и с писмените такива, съдът не ползва показанията и като основа за формиране на изводите си за прието за установено по делото.

По делото е изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че на 08.02.2021г. трудов договор № 004/08.02.2021г. е регистриран в НАП. Начислените трудови възнаграждения на М. Г. С. за период от м. 02.2021г. до м. 12.2021г. вкл. са в общ размер 14 994,87 лв. За периода от м. 01.2022г. до 14.12.2022г. на експертизата не са предоставени данни за начислени суми и осигурителни вноски на ищцата. Вещото лице посочва, че за м. 02.2021г. на М. С. за начислени 756 лв., за м. 03.2021г. – 1007,99 лв., за м. 04.2021г. – 1007,99 лв., за м. 05.2021г. – 1007,99 лв., за м. 06.2021г. – 1007,99 лв. за м. 07.2021г. – 1007,99 лв., за м. 08.2021г. – 1007,99 лв., за м. 08.2021г. – 1007,99 лв., за м. 09.2021г. – 2327,94 лв., за м. 10.2021г. – 2327,94 лв. за м. 11.2021г. – 2327,94 лв. и за м. 12.2021г. – 1 207,11 лв. Съгласно разчетно-платежна ведомост на „Зитекс – 01“ ЕООД за периода от м. 01.2021г. до 09.2021г.вкл. нетните трудови възнаграждения на М. С. не са изплатени в брой. От извлечение от банковата сметка на ответното дружество вещото лице дава заключение, че на 08.10.2021г. на М. С. са изплатени начислените и нетни трудови възнаграждения за периода от м. 02 до м.09.2021г., при което остават начислени и неизплатени трудови възнаграждения за периода от м. 10.2021г. до м. 12.2021г. вкл. в общ размер на 5 862,99 лв., от които 2 327,94 лв. за м. 10.2021г., 2327,94 лв. за м. 11.2021г. и 1207,11 лв. за м. 12.2021г. Вещото лице дава заключение, че размерът на законната лихва върху дължимите суми за периода от датата на дължимост на всяко едно от трудовите възнаграждения до датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, е 556,21 лв. Според експертизата от банковата сметка на „Зитекс-01“ ЕООД са извършени две плащания в полза на М. С. на обща стойност 32 256,88 лв. – първото на стойност 9 131,88 лв. с основание заплата от м. 02. до 08.2021г. и за м. 09.2021г. от 08.10.2021г. и второто на стойност 23 125 лв. с основание превод по гражд. Договор от 03.05.2021г. със счетоводна дата 20.10.2021г. Вещото лице разяснява, че по банковата сметка на „Зитекс 01“ ЕООД за м. 10 и м. 11.2021г., както и за м. 01. и 02.2021г. от са внесени суми с основание „захранване“ на обща стойност 38 073,12 лв. Съгласно разчетно-платежна ведомост на „Зитекс 01“ ЕООД за периода от м.01.2021г. до м. 09.2021г.вкл. трудовите възнаграждения на служителите са изплащани в брой срещу подпис.

Други доказателства, относими към предмета на доказване по делото, не са събрани и съдът не обсъжда.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема **от правна страна** следното:

По предявения осъдителен иск с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ.

В тежест на ищеца е да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника, че действително е полагал труд за периода, за който претендира да му се заплати трудово възнаграждение, както и размера на дължимото се трудово възнаграждение за процесния период.

В тежест на ответника е да опровергае твърденията на ищеца, обуславящи основателността на претенцията му, както и при установяване на обстоятелствата, които са в негова тежест, да установи, че е погасил задълженията си към ищеца.

В случая основният спор между страните касае въпросът били ли са обвързани от трудово правоотношение през исковия период.

Съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма с предвидено в чл. 66, ал. 1 КТ минимално необходимо съдържание: мястото на работа; наименованието на длъжността и характера на работата; датата на сключването му и началото на неговото изпълнение; времетраенето на трудовия договор; размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; продължителността на работния ден или седмица.

Писмената форма на договора е за действителност, без значение дали е обективирана в един документ или в два или няколко отделни, стига да са налице насрещни волеизявления на двете страни, от които да е видно, че са се съгласили да бъдат обвързани в договорна връзка, като е необходимо тези изявления да са достигнали до насрещната страна. Ако съществуването на трудово правоотношение не е установено с писмени доказателства, съдържащи посочените съществени параметри на трудовия договор, не може да се приеме, че има такъв договор. Това от своя страна не позволява да се приложат правилата на чл. 74 и чл. 75 КТ. Те имат предвид съществуващ трудов договор, който поради наличие на порок от вида на посочените в чл. 74, ал. 1 КТ е недействителен, но са неприложими, когато такъв липсва. При липсата на форма за действителност на трудовия договор е мислима конверсията му или съществуването на друг вид неформален договор /решение № 907/02.05.2011 г. по гр. д. № 3752/2008 г. на ВКС, I ГО/.

В постановените по реда на чл. 290 ГПК от ВКС решение № 467/31.01.2014 г. по гр. д. № 2392/2013 г., IV г. о. и решение № 237 от 14.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 695/2019 г., III г. о., ГК се приема, че "ако работникът/служителят е бил добросъвестен (твърди, че е подал молба или заявление за постъпване на работа или е подписал договор), отношенията между страните се уреждат както при действителен трудов договор, доколкото е доказано (по несъмнен начин) количеството на положения труд, в т. ч. при липса на достатъчно данни за размера на уговореното трудово възнаграждение, той се определя от съда при условията на чл. 162 ГПК и като се съобразят всички други установени обстоятелства по делото", както и "че работникът е добросъвестен, ако е подал молба или заявление за приемане на работа и е получил сведение от работодателя, че е приет на работа (без да е видял копие от изявлението за приемане или да е държал оригинал). Достигането на приемането у предложителя може да се доказва с всички доказателствени средства. Работникът е добросъвестен също, ако е подал подписан екземпляр от договор и е получил сведение от работодателя, че е приет на работа (без да е видял подписа на работодателя върху договора

или да е държал подписания оригинал). Ако работодателят не представи или заяви, че не е подписал договор или не го пази, работникът може да докаже както подаването на подписания договор, така и съдържанието на договора и приемането му на работа с всички доказателствени средства, включително и чрез изпълняването на трудовата функция (доказването не е необходимо да е пълно, тъй като добросъвестността на работника се предполага). "

По съображения от цитираната съдебна практика съдът приема, че в случая макар и да се установява, че трудовият договор не носи подписа на законния представител на дружеството-работодател между страните е възникнало и съществувало трудово правоотношение с твърдяното от ищеца съдържание. В тази връзка съдът съобрази, че икономически по-слабата страна по договора безспорно е заявила писмено желанието си да сключи договор с необходимите реквизити, като поради неизвестни причини не се е стигнало до подписването на такъв от законния представител на работодателя респ. работникът/служителят не разполага с оригинален екземпляр от такъв договор и допълнителното споразумение към него. В случая наличието на трудово правоотношение се установява по несъмнен начин от имащата характера на признание уволнителна заповед, от ведомостите за заплати и декларации, възпроизведени в справките от НАП, както и от установеното от кредитираните показания на свидетелите и К. Д. А. фактическо изпълнение на работата. Добросъвестността на работника по чл.75 КТ е различна от добросъвестността по чл. 8 КТ. Тук добросъвестността се изразява в незнание на опорочаващите факти – тя се предполага, т.е. в тежест на работодателя е да я докаже по несъмнен начин /Решение № 92 от 16.06.2020 г. по гр. д. № 421 / 2020 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение/. В случая ответникът не провежда успешно такова доказване. Представената разпечатка за контрагентите на дружеството и отсъствието на такива, регистрирани в Република Турция не е годна да обоснове извод, че ищцата не е придружавала тогавашният управител на „Зитекс 01“ ЕООД при търговски посещения там, нито да не е участвала при избора на стока или организирането на доставката на такава. От една страна вероятността доставките да се опосредяват от дружества, регистрирани на територията на Република България, не е малка. От друга страна, изрядността на счетоводството на ответното дружество не е установена по надлежния ред с експертиза, поради което същото не може да се ползва от собствените си изгодни в контекста на повдигнатия пред съда правен спор записвания при оспорването им от насрещната страна.

За да достигне до извода си за наличието на трудово правоотношение между страните с твърдяното от ищеца съдържание съдът отчита и задължителните указания на Инспекцията по труда, потвърдени със съдебни решения на две инстанции. Административните актове и съдебните решения по тях се ползват със задължителна сила – чл. 17, ал. 2, чл. 302 ГПК, чл. 177 АПК. Поради това в гражданския процес спрямо административно наказаното лице не може да бъдат приети по-благоприятни фактически положения от тези, които са необходима част от фактическия състав на административното нарушение. В тази връзка съдът намира за необходимо да отбележи, че от мотивите към

съдебните решения и от предписанията на Инспекцията се установява, че за процесния период има съставени присъствени форми. От протоколите за предадените книжа по образуването по сигнал на представляващия ответното дружество досъдебно производство не се установява предаването на ведомостите за процесния период. Ето защо и по арг. от чл. 190 вр. с чл. 161 ГПК съдът намира, че с процесуалното си поведение ответното дружество цели възпрепятстване на доказването по делото. На следващо място не се доказва наличието на ниско от основанията за недействителност на трудовия договор, на които ответникът се позовава бланкетно в отговора си, поради което и с оглед на всичко изложено дотук съдът приема за доказано възникването и съществуването на трудово правоотношение с твърдяното в исковата молба съдържание.

Съдът намира, че без правно значение за извода за дължимостта на трудовите възнаграждения на ищеца в случая е обстоятелството, че с плащане от 08.10.2021г. по времето, в което законният представител на ответното дружество е бил в кома, на М. С. са преведени дължимите ѝ се трудови възнаграждения към този момент. Дори ищцата лично да е наредила този банков превод в своя полза обстоятелството, че същата е разполагала с електронния подпис и персонални идентификационен код за същия на представляващия дружеството, както и липсата на последващо оспорване на плащането след узнаването са категорична индиция за това, че същата е била упълномощена за това правно действие. В тази връзка следва да се отбележи, че по твърдения на ответника към момента на заверката на пълномощно в полза на дъщеря си Зекир Закри е бил в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си.

От заключението на вещото лице по кредитираната съдебно-счетоводната експертиза по делото се установява, че дължимите на ищеца, неплатени нетни трудови възнаграждения за м. 10, м. 11 и м.12.2021г. са в размера на съдебно предявените вземания. Ето защо предявеният иск за сумата от 5862,99 лв. ще се уважи изцяло.

Поради сбъждане на вътрешнопроцесуалното условие, под което е направено, съдът дължи произнасяне по възражението за прихващане от ответника с вземане за сумата от 9131,88 лв. с правно основание чл. 55, ал. 1 предложение първо ЗЗД.

За основателност на това възражение в тежест на ответника е да докаже твърдяното имуществено разместване, вследствие на което да е обеднял със сумата от 9131,88 лв. В тежест на ищеца е да докаже основанието за плащане.

В случая по делото по безспорен начин се установява, че по банков път на ищеца на 08.10.2021г. са преведени 9131,88 лв.

Ищецът доказва, че плащането е в погашение на съществуващи задължения за начислените дължими трудови възнаграждения за положения от същия труд в периода от м. 02.2021г. до м. 09.2021г. вкл., поради което възражението за прихващане е неоснователно.

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД

В представения трудов договор е посочено, че трудовото възнаграждение е дължимо

месечно. Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза размерът на законната лихва за забава върху начислените, но неплатени трудови възнаграждения в полза на ищеца за процесния период е 556,21 лв. Ето защо предявеният иск следва да се уважи като основателен за тази сума, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 559,47 лв.

По разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноски имат и двете страни. Съгласно указанията, дадени с т.12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г., постановено по тълк. дело № 4/ 2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС иският съд следва да се произнесе по дължимостта на разноските и за заповедното производство.

Ищецът е направил единственият разход за платен адвокатски хонорар от 650 лв. за заповедното производство и 950 лв. за исковото производство. Съобразно уважената част от исковите в полза на същия ще се присъдят 649,67 лв. за разноски в заповедното, респ. 949,52 лв. за разноски в исковото производство.

Ответникът има право на 0,78 лв. за разноски в исковото производство от общо платените 1540 лв. в т.ч. 500 лв. за възнаграждение на вещото лице по съдебно-почерковата експертиза, 200 лв. за възнаграждение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза и 840 лв. за адвокатски хонорар.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в тежест на ответника се възлагат 128,38 лв. за държавна такса в заповедното производство, 128,38 лв. за държавна такса в исковото производство и 299, 84 лв. за разноски за вещо лице при отчитане уважената част от исковите.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. чл.415, ал.1, т. 1 ГПК вр. с чл. 128. т. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД по отношение на „ЗИТЕКС 01“ЕООД, ЕИК 205477121, представляван от , с адрес гр.София, ж.к.“Надежда 1“, бл. 173, ах. „А“, ет. 5, ап. 13 съществуването на вземанията на **М. Г. С. с ЕГН ******* с адрес гр. София, ж.к. Люлин, бл. 301, вх. Б, ет. 8, ап. 39 за сумите от **5862,99 лева** - главница за неплатено нетно трудово възнаграждение за периода от м.10.2021 г. до м.12.2021 г. вкл., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 02.11.2022 г., до окончателното плащане, и за сумата в размер на **556,21 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.11.2021 г. до 03.11.2022 г. съгласно Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 11.11.2022 г. по ч.гр.д. № 59574/2022 г. на СРС, 113 състав, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за забава за разликата над уважения до пълния предявен размер от 559,47 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ЗИТЕКС 01“ЕООД, ЕИК 205477121, представляван от , с адрес гр.София, ж.к.“Надежда 1“, бл. 173, ах. „А“, ет. 5, ап. 13 да заплати на **М. Г. С. с ЕГН ******* с адрес гр. София, ж.к. Люлин, бл. 301, вх. Б, ет. 8, ап. 39 сумите от **649,67 лв.** за разноси в заповедното производство и **949,52 лв.** за разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **М. Г. С. с ЕГН ******* с адрес гр. София, ж.к. Люлин, бл. 301, вх. Б, ет. 8, ап. 39 да заплати на „ЗИТЕКС 01“ЕООД, ЕИК 205477121, представляван от , с адрес гр.София, ж.к.“Надежда 1“, бл. 173, ах. „А“, ет. 5, ап. 13 сумата **0,78 лв.** за разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „ЗИТЕКС 01“ЕООД, ЕИК 205477121, представляван от , с адрес гр.София, ж.к.“Надежда 1“, бл. 173, ах. „А“, ет. 5, ап. 13 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумите от **128,38 лв.** за държавна такса в заповедното производство, **128,38 лв.** за държавна такса в исковото производство и **299, 84 лв.** за възнаграждение на вещо лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____